A Brandt Italia spa által az Európai Közösségek Bizottsága ellen 2004. augusztus 4-én benyújtott kereset

(T-323/04. sz. ügy)

(2004/C 262/93)

(Az eljárás nyelve: olasz)

A Brandt Italia spa, képviseli: Martijn van Empel, Claudio Visco és Salvatore Lamarca, 2004. augusztus 4-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához az Európai Közösségek Bizottsága ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– elsődlegesen állapítsa meg a Bizottság 2004. március 30-i C(2004)930 végleges határozatának érvénytelenségét, és ennek megfelelően semmisítse azt meg;

– másodlagosan mondja ki a határozat részleges semmisségét annak 3. cikke vonatkozásában, vagyis abban a részében, amelyben elrendeli, hogy az Olasz állam gondoskodjon arról, hogy a jogszerűtlenül nyújtott támogatást visszafizessék;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az ezen ügyben megtámadott határozat a közös piaccal nem összeegyeztethetőnek mondta ki a foglalkoztatás tárgyában sürgős intézkedésekre vonatkozó, Olaszország által a 2003. február 14-i 23. (2003. április 17-én törvénybe foglalt) törvényrendelet alapján nyújtott állami támogatást, és elrendelte, hogy az Olasz állam gondoskodjon arról, hogy a felperes a számára Verolanuovában, Brescia provinciában található Ocean spa per la refrigerazione üzemág adásvételekor állítólag nyújtott támogatást visszafizesse.

Álláspontja alátámasztására a Brandt mindenekelőtt a határozat azon megállapítását vitatja, amely szerint a 23/2003. rendelet a vevőknek egyéni kedvezményt nyújt, ebből következően torzítja a versenyt. Valójában a rendelet alapján nyújtandó kedvezmények, a Cassa Integrazione Guadagni e Mobilitá (Munkabér- és Mobilitási Integrációs Kassza) tárgyban hatályos normája szerint (általános jellegű szabályozás), általánosan rendelkezésére állnak bármelyik másik társaságnak, amelyik a mobilitási listán szereplő dolgozókat alkalmazza. Ezért a 23/2003. rendelet, noha megkönnyíti az áthelyezett munkások helyzetét, nem eredményez semmilyen más gazdasági hasznot a vevők, jelen esetben a Brandt vonatkozásában. Más nézőpontból vizsgálva a felperes azt rója föl, hogy a Bizottság elmulasztotta a nemzeti intézkedés gazdasági hatásainak teljes és pontos értékelését elvégezni, és figyelmen kívül hagyta a valamely üzemágat vásárló vállalkozásokat terhelő járulékos költségeket, amelyek kötelezettséget, aki társadalmi és pénzügyi felelősséget vállaltak, noha – a kérdéses intézkedés hiányában – ez nem az ő feladatuk lett volna. Végül a felperes hangsúlyozza a kérdéses intézkedés általános jellegét, amely valójában a 223/91. sz. törvény általános jellegű rendelkezései által már szabályozott következményeket vonja maga után. A felperes szerint a Bizottság a 23/2003. rendeletnek az adott intézkedést egy általános támogatási rendszer viszonylatában értékelő vizsgálata alapján határozott úgy, hogy az Olasz kormánynak gondoskodnia kell arról, hogy a rendelet értelmében egyéni jogcímen nyújtott pénzügyi támogatást a Brandt visszafizesse. Amikor a Bizottság egy egyéni támogatás visszafizetését rendelte el egy, a támogatási rendszerre vonatkozó határozat kontextusában, megszegte az EK-Szerződés 88. cikkét, és egyúttal a 659/1999/EK rendelet rendelkezéseit is. Ezen túl a Bizottság teljes egészében elmulasztotta megvizsgálni azon feltételezett egyéni támogatás konkrét körülményeit, amelynek most a visszafizetését kéri. A Bizottságnak elkülönített és megkülönböztetett eljárást kellett volna indítania a nemzeti intézkedés összeegyeztethetőségéről az egyéni támogatás viszonylatában, vagy pedig tartania kellett volna magát a 659/1999/EK rendelet által biztosított eszközökhöz, amelyek a visszafizetés elrendelésekor alkalmazható ideiglenes intézkedésekre vonatkoznak.

A felperes hivatkozik továbbá az EK-Szerződés 88. és 89. cikke, valamint a 994/98/EK és az 2204/2002/EK rendelet megsértésére. Ebből a nézőpontból azt sérelmezi, hogy a Bizottság olyan intézkedés ex tunc jogszerűtlenségét állapította meg, amely a 2204/2002/EK rendelet által szabályozott kivételek körébe eshet, és mint ilyen, létező támogatásnak tekinthető az EK-Szerződés 88. cikke értelmében. Továbbá a Bizottság jogszerűtlenül vonta magához a jogot annak megállapítására, hogy a 23/2003. rendeletre nem vonatkozik a 2204/2002/EK rendelet, így túllépte az EK-Szerződés 89 cikke, valamint a 994/98/EK és 2204/2002/EK rendelet együttesen értelmezendő rendelkezései alapján számára kijelölt hatáskört.

A felperes ezt követően arra hivatkozik, hogy sérti a bizalomvédelem elvét a határozat 3. cikke, amely azt a kötelezettséget rója Olaszországra, hogy gondoskodjon arról, hogy az általa nyújtott állami támogatást az intézkedés kedvezményezettei visszafizessék.

Végül a felperes az EK-Szerződés 253. cikke által szabályozott indokolási kötelezettség megszegésére, valamint hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik.

A Viasat Broadcasting UK Ltd által az Európai Közösségek Bizottsága ellen 2004. augusztus 2-án benyújtott kereset

(T-329/04. sz. ügy)

(2004/C 262/94)

(Az eljárás nyelve: dán)

A Viasat Broadcasting UK Ltd, székhely: West Drayton (Nagy-Britannia), képviseli: Simon Evers Hjelmborg ügyvéd, 2004. augusztus 2-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához az Európai Közösségek Bizottsága ellen.